

พฤติกรรมการณ์ตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ปวีตร ทุมทอง¹ และประภัศร วิเศษประภา²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ 1) สภาพทั่วไปของกิจกรรมการท่องเที่ยวนอกเมือง และทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยว และพฤติกรรมการณ์ตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 2) กิจกรรมการท่องเที่ยวนอกเมือง และทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยว มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการณ์ตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชากรคนไทยที่เคยไปเที่ยวที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 384 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ค่าสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ ใช้การทดสอบการวิเคราะห์การถดถอยพหุเชิงเส้นตรง (Multiple Linear Regression)

ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวนอกเมือง ด้านการเรียนรู้ประเพณี วัฒนธรรม ชุมชน และด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ตามลำดับ มีอิทธิพลกับพฤติกรรมการณ์ตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนด้านการสัมผัสธรรมชาติของการเกษตร ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการณ์ตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในส่วนของทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ด้านกิจกรรม (Activities) ด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) และด้านความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ตามลำดับ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการณ์ตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) และด้านที่พัก (Accommodation) ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการณ์ตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คำสำคัญ: พฤติกรรมการณ์ตัดสินใจ; การท่องเที่ยวนอกเมือง

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

²อาจารย์พิเศษ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ABSTRACT

This research aims to study and grouped the possibilities factors that affect to the decision-making behavior for visiting agro-tourism destinations in Prachuap Khiri Khan. The objectives for this research are 1) the general factors of ago-tourism activities, the destination potential or 5As of tourism and the decision-making behavior for visiting Agro-tourism destinations in Prachuap Khiri Khan 2) Agro-tourism activities and destination potential or 5As of tourism that influence to the decision-making behavior for visiting agro-tourism destinations in Prachuap Khiri Khan. The sample groups for this research will be used 384 people who travel to Prachuap Khiri Khan Province by using the questionnaire to collect the data and analyzed by using the Frequency, Percentage, Mean and Standard deviation. The hypotheses were tested by using the multiple regression.

The results of this research showed that the factor of agro-tourism activities includes learning tradition community culture and participation in activities factors have directly affect to the decision-making behavior for visiting agro-tourism destinations in Prachuap Khiri Khan respectively on the other hand experiencing the nature of agriculture factor do not have affect to the decision-making behavior for visiting agro-tourism destinations in Prachuap Khiri Khan. Also, the destination potential or 5As of tourism are including activities, attraction, and accessibility respectively. These are directly influence to the decision-making behavior for visiting agro-tourism destinations in Prachuap Khiri Khan except amenity and accommodation factors.

Keyword : Decision-Making Behavior; Agro-Tourism

1. บทนำ

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร ถือเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายรัฐบาลในการพัฒนาประเทศ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว โดยปัจจุบันทั้งภาครัฐและภาคเอกชนได้พยายามหาแนวทางในการพัฒนาภาคการเกษตรของประเทศไทย

เนื่องจากภาคการเกษตรของไทย ยังพบปัญหาเกษตรกรจำนวนมาก มีรายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต ต้องย้ายถิ่นฐานไปทำงานในภาคอุตสาหกรรมอื่น ๆ ทางภาครัฐจึงพยายามส่งเสริมพัฒนา และผลักดันภาคการเกษตรหลายด้าน อาทิ นโยบายในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำเกษตรแบบเดิม ให้เป็นการเกษตรแบบใหม่ที่เกษตรกรสามารถเพิ่มมูลค่า (Add-Valued) และสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เรียกว่า การท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agro-tourism) เป็นการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งที่สามารถกระจายรายได้มาสู่ชุมชนหรือประชาชนในพื้นที่ท้องถิ่นต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรผู้เป็นเจ้าของสวนเอง สามารถพัฒนาสวนเกษตรของตัวเองให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว และยังสามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในรูปแบบต่าง ๆ ได้ โดยการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเทศไทย มีการพัฒนาภาคการเกษตรอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเกษตร เน้นการปรับใช้เทคโนโลยีในการเกษตร เพื่อยกระดับความเป็นอยู่ของชุมชนภาคการเกษตร ทั้งนี้ จะก่อให้เกิดการผลิต การบริโภค และการจำหน่ายผลผลิตทางการเกษตร

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นอีกหนึ่งจังหวัดที่นักท่องเที่ยวหลากหลายเชื้อชาติ เดินทางมาท่องเที่ยว เช่น หัวหิน ปราณบุรี เป็นต้น เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เองก็มีมากมายหลายแห่ง อีกทั้งยังมีความพร้อมทั้งในด้านทรัพยากรการเกษตร แต่คนทั่วไปเมื่อพูดถึงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ก็มักจะนึกถึงทะเล จนมองข้ามว่าการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์นั้นก็มีความน่าสนใจเช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการที่จะทราบถึงพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตรว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต้องการรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรแบบใด เพื่อที่ผู้บริหาร หรือผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สามารถนำมาปรับหรือประยุกต์ใช้ในสถานที่ท่องเที่ยวได้ของตนเองได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. สภาพทั่วไปของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว และพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมุติฐานงานวิจัย

1. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีอิทธิพลกับพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีอิทธิพลกับพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ประชากรที่เป็นคนไทย ที่เคยท่องเที่ยวที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งมีจำนวน 5,940,000 คน (แหล่งที่มา สถิติด้านการท่องเที่ยวจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปี 2561 สืบค้น ณ วันที่ 27 ธันวาคม 2563) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 384 คน
2. ขอบเขตด้านเนื้อหาและประเด็นในการศึกษาในครั้งนี้ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. ขอบเขตระยะเวลาการดำเนินการวิจัย ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2563 - กุมภาพันธ์ 2564

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. **ประโยชน์เชิงวิชาการ** ผลจากการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐาน เพื่อการศึกษา เพื่อพัฒนารูปแบบการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการพัฒนา ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ซึ่งผู้วิจัยคาดหวังว่าผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์กับผู้ที่เกี่ยวข้องในการศึกษาพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตลอดจนใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป
2. **ประโยชน์เชิงนโยบาย** ผลจากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้ทราบถึงพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่มีต่อกิจกรรมต่าง ๆ และศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ประกอบการการท่องเที่ยว ได้เกิดความเข้าใจ และสามารถกำหนดกลยุทธ์ วางแผนในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้อย่างเหมาะสม

2. ทบพทวนวรรณกรรม

ความหมายการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agro-tourism) เป็นการทำให้นักท่องเที่ยวได้มุ่งเน้นทางด้านการเรียนรู้วิถีเกษตรกรรม โดยจะให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้ด้านการเกษตร และวิถีการดำรงชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี และเป็นการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ประโยชน์เพื่อสร้างรายได้ให้แก่ครอบครัวและชุมชน การท่องเที่ยวเชิงเกษตร และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์ควบคู่กับการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนตลอดไป (ชงชัย ศรีเบญจโชติ, 2561) โดยจะเป็นการเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวที่สนใจ ได้เดินทางมาท่องเที่ยวในชุมชนภาคการทำเกษตรกรรม เพื่อเป็นการเรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้าน ขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม และความเป็นอยู่ของชาวบ้านในชนบท (อรุณศรี นามชุย, 2553)

ทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

หลักการพื้นฐานของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แบ่งหลักพื้นฐานของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรออกเป็น 3 ประการ ดังนี้ 1) มีบางสิ่งให้นักท่องเที่ยวชม เช่น สัตว์เลี้ยง นก แปลงเพาะปลูก พืชผักสวนครัว อุปกรณ์สำหรับการเกษตร โรงนา แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่สามารถเป็นสิ่งเล็กน้อยที่นำเสนอให้นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังจะต้องมีวัฒนธรรมประเพณี รูปแบบการแต่งกาย หรือการละเล่นพื้นเมือง โดยสามารถนำมาแสดงให้นักท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มความน่าสนใจแก่นักท่องเที่ยวในการมาท่องเที่ยวเยี่ยมชมได้ 2) มีบางอย่างให้นักท่องเที่ยวทำ การมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เช่น การเก็บผักหรือผลไม้ตามฤดูกาล การตัดตองกิ่งพันธุ์ไม้ การขี้น้ำ การขี้น้ำวัวควาย การประกอบอาหาร การเล่นเกม และกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่นักท่องเที่ยว 3) มีบางสิ่งให้นักท่องเที่ยวซื้อ สินค้าที่นำมาจำหน่ายนั้น ทางผู้ประกอบการเกษตรสามารถนำผลผลิตทางการเกษตรมาแปรรูป เพื่อจำหน่ายกับนักท่องเที่ยวได้โดยตรง เช่น น้ำดื่มสมุนไพรต่าง ๆ หรือน้ำดื่มเย็น ๆ รวมไปถึงการจำหน่ายอาหารและขนมต่าง ๆ ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน สินค้าหนึ่งผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล (OTOP) หรือสินค้าที่ระลึก เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้มีเรื่องราวที่น่าจดจำประสบการณ์การท่องเที่ยวครั้งนี้ตลอดไป (Pandurang Taware (2000, อ้างถึงใน พุทธประภา ประชาโชติ, 2560)

สถานที่ในแหล่งท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์สำหรับการท่องเที่ยว จะต้องประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก 5A ได้แก่ 1) สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) 2) ความสะดวกในการเดินทาง

(Accessibility) 3) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) 4) การบริการที่พัก (Accommodation) และ 5) กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) ซึ่งสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) จัดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะเป็นสิ่งจูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว ณ สถานที่นั้น ๆ ส่วนประกอบอื่นก็มีความสำคัญเช่นกัน เช่น การคมนาคม ความสะดวกในการเดินทาง (Access) เพราะถึงแม้ว่าสถานที่ท่องเที่ยวจะมีความที่ น่าสนใจเพียงใด แต่สิ่งเหล่านั้นอาจจะไม่มีประโยชน์หากนักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินทางไปยังสถานที่นั้นได้สะดวก (Dickman, 1996)

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง การท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้ และเข้าใจวิถีการทำเกษตรในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งแต่ละสวนในแปลงเกษตรก็จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันไป ตามแต่ละท้องที่ หรือสภาพแวดล้อม โดยขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศว่าจะสามารถเอื้ออำนวยในการปลูกพืชผัก หรือกิจกรรมการทำเกษตรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นฟาร์มเลี้ยงปลา ฟาร์มเกษตรสวนผสม ฟาร์มไม้ดอก เป็นต้น ทั้งนี้ยังเป็นการสนับสนุนการท่องเที่ยวชนบท ให้เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยว สำหรับพักผ่อนหย่อนใจได้ด้วย

3. วิธีการศึกษา

การศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และมีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อใช้ในการสรุปผล

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 384 คน โดยกำหนดขนาดตัวอย่างจากสูตรการคำนวณหาขนาดตัวอย่างของ คอแครน (Cochran, 1953)

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยการใช้คำถามปลายปิด ซึ่งลักษณะการตั้งคำถามเป็นการเลือกตอบแบบประเมินค่า (Likert's scale) โดยแบ่งระดับออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ตามลำดับ และแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 ใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าความถี่ (Frequency) ในการวิเคราะห์ตัวแปร ด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทำงาน

1.2 ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ตัวแปรกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ตัวแปรศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว และตัวแปรพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ใช้สถิติการถดถอยพหุเชิงเส้นตรง (Multiple Liner Regression) ในการวิเคราะห์ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และวิเคราะห์ด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

4. ผลการศึกษาและอภิปราย

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มากกว่าเพศชาย อายุส่วนใหญ่อยู่ระหว่างอายุ 20-30 ปี ถัดมา คือ อายุ 31-40 ปี ถัดมา คือ อายุ 41-50 ปี และลำดับสุดท้าย คือ อายุ 51 ปี ขึ้นไป ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ถัดมา คือ ต่ำกว่าปริญญาตรี และลำดับสุดท้าย คือ สูงกว่าปริญญาตรี อาชีพส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้าง ถัดมา คือ ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ ถัดมา คือ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ ถัดมา คือ รับจ้าง/อาชีพอิสระ ถัดมา คือ นิสิต/นักศึกษา และลำดับสุดท้าย คือ อาชีพอื่น ๆ ในส่วนของรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่อยู่ที่ 15,0001-30,000 บาท ถัดมา คือ 30,001-45,000 บาท ถัดมา คือ ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 15,000 บาท และลำดับสุดท้าย คือ มากกว่า 45,000 บาทขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีอิทธิพลกับพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย พบว่า มีตัวแปรอิสระจำนวน 2 ด้าน ที่มีอิทธิพลกับพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัด

ประจวบคีรีขันธ์ โดยเรียงตามลำดับที่มีอิทธิพลสูงสุด คือ การเรียนรู้ประเพณี วัฒนธรรมชุมชน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ตามลำดับ ส่วนการสัมผัสธรรมชาติของการเกษตร ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุ (R) เท่ากับ 0.729 และสามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 53.20

สมมติฐานข้อที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย 5 ด้าน ดังนี้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย พบว่ามีตัวแปรอิสระจำนวน 3 ด้าน ที่มีอิทธิพลกับพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยเรียงตามลำดับที่มีอิทธิพลสูงสุด คือ กิจกรรม (Activities) สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) และความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ตามลำดับ ส่วน ตัวแปรอิสระอีก 2 ด้าน คือ สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) และที่พัก (Accommodation) ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุ (R) เท่ากับ 0.740 และสามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 54.80

5. อภิปรายผลการศึกษา

ผลการวิจัยพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สามารถสรุปตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

1. ผลการศึกษาด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ด้านการเรียนรู้ประเพณี วัฒนธรรมชุมชน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากนักท่องเที่ยวได้ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ประเพณี วัฒนธรรมของชุมชนของแหล่งท่องเที่ยวที่ได้ไปในแต่ละท้องถิ่นนั้น ๆ เช่น การที่มีกิจกรรมที่แสดงถึงการอนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงการได้รับประทานอาหารประจำท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พิมพา หิรัญกิตติ และคณะ (2557) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยพบว่า นักท่องเที่ยวจะให้ความสำคัญอย่างยิ่ง กับเรื่องที่ว่า การท่องเที่ยวเชิงเกษตรจะช่วยให้ประชากรในชุมชนมีงานทำ มีรายได้เพิ่มขึ้น การท่องเที่ยวเชิงเกษตรจะช่วยให้เกิดการดูแลสุขภาพสภาพแวดล้อมของท้องถิ่นให้คงเดิม และเห็นคุณค่าทาง

ธรรมชาติมากยิ่งขึ้น และภายในแหล่งท่องเที่ยวนั้นไม่ควรมียิ่งปลูกสร้างมากเกินไป ควรมีความเป็นธรรมชาติที่สุด เพราะต้องการพักผ่อนหย่อนใจ คลายความเครียด ต้องการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์วิถีสังคมของเกษตรกรไทย และการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวเป็นสำคัญ

1.2 ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากการที่นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมลงมือทำ และได้ร่วมสัมผัสวิถีการทำเกษตรแบบใกล้ชิดกับชาวบ้านตามที่ทางสถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้จัดไว้เตรียมไว้ให้นักท่องเที่ยวสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปปรับใช้ประโยชน์ได้จริง จึงทำให้กิจการต่าง ๆ ที่สถานที่ท่องเที่ยวจัดเตรียมไว้ให้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กาญจนา กาแก้ว (2558) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่สวนเกษตร จังหวัดระยอง โดยพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมชิมผลไม้ที่หลากหลายชนิด โดยทางสวนเกษตรได้มีการจัดเตรียมผลไม้จากหลายแหล่งที่ได้มา นอกเหนือจากผลผลิตของทางสวนเกษตรเอง เพื่อเตรียมไว้ให้นักท่องเที่ยว ให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ได้มีส่วนร่วมกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในด้านการเสริมสร้างรายได้ให้แก่สวนเกษตร

1.3 ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ด้านการสัมผัสธรรมชาติของการเกษตร ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากการที่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ทราบคืออยู่แล้วว่ารูปแบบการท่องเที่ยวเชิงเกษตรจะเน้นการทำเกษตรแบบธรรมชาติ ตามวิถีชาวบ้าน ซึ่งโดยรวมสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของการทำเกษตร จะไม่ได้มีความแตกต่างกันออกไปมากนัก จึงไม่ได้ส่งผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของ ประติมากร วงษ์ดี (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตรของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษาศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ ตำบลภูเขาทอง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยพบว่า ปัจจัยด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดลอมนั้น ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่ศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีมูลเหตุจูงใจในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แก่ การต้องการพักผ่อนหย่อนใจ คลายความเครียด ความสวยงามของสภาพแวดล้อม

และบรรยากาศของแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ รวมถึงงานวิจัยของ จรรยาลักษณ์ อินด้อย (2561) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจและความคาดหวังของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในจังหวัดพิษณุโลก โดยพบว่า ด้านสภาพบรรยากาศ ด้านความเป็นธรรมชาติ ได้แก่ การคงความเป็นธรรมชาติจะให้ความรู้สึกผ่อนคลาย มีความเรียบง่าย ซึ่งเป็นระดับความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2. ผลการศึกษาด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีของ Dickman (1996) ที่ได้กล่าวไว้ว่า สถานที่ในแหล่งท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์สำหรับการท่องเที่ยว นั้น จะต้องประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก 5As ได้แก่ 1) สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) 2) ความสะดวกในการเดินทาง (Accessibility) 3) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) 4) การบริการที่พัก (Accommodation) และ 5) กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) ซึ่งสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) จัดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญอย่างมากเพราะเป็นสิ่งจูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว ณ สถานที่นั้น ๆ แต่ก็จะมีอยู่ 2 ปัจจัย ที่นักท่องเที่ยวอาจจะไม่ได้ให้ความสำคัญมาก ซึ่งได้แก่ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และที่พัก ดังนี้

2.1 ปัจจัยด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ด้านกิจกรรม (Activities) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากนักท่องเที่ยวได้ให้ความสำคัญกับการที่สถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีการกิจกรรมต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วม เพื่อเป็นการเรียนรู้วิถีชีวิตของคนในชุมชนไม่ว่าจะเป็นรูปแบบระยะสั้น เช่น การปลูกผัก เก็บไข่ไก่ หรือแม้แต่สาธิตการทำสวน การทำเกษตรอินทรีย์แบบเทคโนโลยีชาวบ้าน สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อพฤติกรรมในการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จรรยาลักษณ์ อินด้อย (2561) โดยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว ได้แก่ ปัจจัยเรื่องกิจกรรมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หากเน้นกิจกรรมการให้หรือใช้ความรู้ในด้านทางการเกษตร จะส่งผลทำให้มีโอกาสที่นักท่องเที่ยวจะตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตรเพิ่มขึ้น โดยด้านกิจกรรมภายในสวน ฟาร์ม ไร่ ได้แก่ ขนาดพื้นที่ ความหลากหลายของกิจกรรม และรูปแบบทางการเกษตร สิ่งเหล่านี้เป็นประเด็นสำคัญที่นักท่องเที่ยวใช้ตัดสินใจเลือกสถานที่ท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีของ เทิดชาย ช่วยบำรุง (2553) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว

(Activity) นักท่องเที่ยวต้องการทำกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม นำชมท่องเที่ยวธรรมชาติบริเวณแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการสันตนาการหรืออื่นจริง เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว เพื่อการพักผ่อน สัมผัสบรรยากาศที่ดีในแหล่งท่องเที่ยว และได้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ไปพร้อมกัน

2.2 ปัจจัยด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากหากสถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีสิ่งที่สามารถดึงดูดความสนใจได้ จะทำให้สถานที่ที่ท่องเที่ยวนั้นน่าสนใจมากยิ่งขึ้น โดยอาจจะโดดเด่นในด้านเทคโนโลยีการเกษตร ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือด้านความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ประติมากร วงษ์ดี (2563) โดยพบว่า ความพึงพอใจในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้านสิ่งดึงดูดใจ คือ การดูแลรักษาสภาพแวดล้อม ความเป็นธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยว ความสวยงาม ความเหมาะสมของสภาพภูมิทัศน์ในแหล่งท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม อีกทั้ง งานวิจัยของ ทศนีย์ นาคเสนีย์ และเกศรา สุกเพชร (2559) โดยพบว่าระดับความคิดเห็นของผู้มาท่องเที่ยวที่ได้มีต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในภาคกลางตอนล่าง ด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ความดึงดูดในด้านของความ เป็นสภาพธรรมชาติและ ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว ความโดดเด่นด้านเศรษฐกิจพอเพียง ความโดดเด่นด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณีที่น่าสนใจ มีความเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยว ที่หลากหลายประเภท และความโดดเด่นขององค์ความรู้ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะแหล่ง

2.3 ปัจจัยด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้ให้ความสำคัญกับการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง เช่น การเดินทางสะดวก และมีป้ายบอกเส้นทางที่ชัดเจน เพื่อง่ายต่อการเข้าถึงสถานที่ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จรรยาลักษณ์ อินธุ์ (2561) โดยพบว่า นักท่องเที่ยวมีความคาดหวังต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยด้านสถานที่และการคมนาคม ได้แก่ การมีป้ายบอกทางชัดเจน และการเดินทางที่สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย เป็นประเด็นที่มี

ค่าเฉลี่ยมากที่สุด นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ธนดล สุวรรณนิกะ (2556) ได้กล่าวว่า การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ขายนั้นได้ ก็จะต้องมีการคมนาคมการขนส่งนักท่องเที่ยว ไปยังแหล่งสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนั้นได้อย่างสะดวก และไบเฟิร์น วงษ์บัวงาม (2556) ได้กล่าวว่า ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว จะเป็นตัวช่วยในการตัดสินใจของบรรดานักท่องเที่ยวที่เลือกเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว ย่อมมีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกออกเดินทาง

2.4 ปัจจัยด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ไม่เห็นว่า การท่องเที่ยวเชิงเกษตรจำเป็นต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน เพราะการท่องเที่ยวประเภทนี้ เป็นการท่องเที่ยวที่มักมีการลงมือปฏิบัติ เช่น การเพาะปลูกพืชผัก การเก็บเกี่ยว ซึ่งต้องอาศัยความชอบในการลงมือ เน้นเป็นการท่องเที่ยวแบบเรียบง่าย ไม่ยุ่งยากสบาย ๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิริรัตน์ พงษ์นิรันดร (2559, อ้างถึงใน สิมมา จันทรทอง, 2563) ได้กล่าวว่าสิ่งอำนวยความสะดวก ตำบลวังน้ำเขียว มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ ที่พักแรม ร้านอาหาร และธุรกิจนำเที่ยว ส่วนตำบลไทยสามัคคี ขนาดสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทธุรกิจนำเที่ยว ส่วนรถโดยสาร/รับจ้าง มีการให้บริการแต่ค่อนข้างน้อย ซึ่งไม่มีผลต่อการท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวได้ใช้รถยนต์ส่วนตัว ซึ่งแตกต่างกับผลงานวิจัยของ พรทิพย์ บุญเที่ยงธรรม (2555) โดยพบว่า ในภาพรวมนั้นมีระดับการให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นปัจจัยด้านที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวตลาดน้ำในเขตตลิ่งชันมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีระดับความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด

2.5 ปัจจัยด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ด้านที่พัก (Accommodation) ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เนื่องจากนักท่องเที่ยวไม่ได้ให้ความสำคัญหรือคาดหวังในด้านของสถานที่พัก เนื่องจากด้วยความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายแบบชาวบ้าน และด้วยเอกลักษณ์ของท้องถิ่นที่จะอยู่อาศัยแบบเรียบง่าย ตามวิถีชีวิตของชนบท หรือต่างจังหวัด ที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติ จึงไม่ได้มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว ซึ่งแตกต่างกับผลงานวิจัยของ ทศนีย์ นาคเสนีย์ และเกศรา สุกเพชร (2559 โดยพบว่า แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในภาคกลางตอนล่างของไทยมีความโดดเด่น คือ ลักษณะการจัดสถานที่ เน้นเรื่องภูมิทัศน์ที่สะอาด

ร่มรื่น สวยงามด้วยผักพื้นบ้าน ผักพันธุ์หายาก และการใช้พื้นที่อย่างคุ้มค่า

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1.1 ด้านการเรียนรู้ประเพณี วัฒนธรรมชุมชน จากการวิจัย ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ควรตระหนักถึงความสำคัญในการไม่จัดกิจกรรมที่เป็นการทำลายสภาพแวดล้อมของธรรมชาติ เช่น มีการแต่งกายตามท้องถิ่น การมีเมนูอาหารประจำท้องถิ่น เป็นต้น

1.2 ด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรม จากการวิจัย ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ควรให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรม เช่น การทำปุ๋ยหมัก การเพาะต้นไม้จากเมล็ด หรือการจัดกิจกรรมการปลูกต้นไม้ เพื่อที่เป็นกิจกรรมสร้างความใจเย็น อีกทั้งยังสามารถทำให้นักท่องเที่ยวได้ย้อนกลับมาดูวันที่ต้นไม้ต้นตนเองได้เติบโต ด้านแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรก็จะได้ลูกค้าเก่ากลับมา

1.3 ด้านการสัมผัสธรรมชาติของเกษตรกร จากผลการวิจัย ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ต้องลดการใช้สารเคมีที่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม และต้องมีความร่วมมือกันของต้นไม้ นานาชนิด ที่สามารถให้ร่มเงา ความสบายตาแก่บรรดานักท่องเที่ยวได้ เพราะนักท่องเที่ยวต้องการสัมผัสและใกล้ชิดกับอากาศที่บริสุทธิ์

2. ปัจจัยด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนี้

2.1 ด้านกิจกรรม (Activities) จากการวิจัย ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ควรมีกิจกรรมในนักท่องเที่ยวได้ทำ เช่น การเก็บไข่ไก่ ดำนาเกี่ยวข้าว (ตามฤดูกาล) ปั่นจักรยาน เป็นต้น

2.2 ด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) จากการวิจัย ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ จึงต้องดำรงไว้ซึ่งความเป็นธรรมชาติให้มากที่สุด เพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ เช่น การจัดสถานที่ท่องเที่ยวให้สวยงาม โดยใช้วัสดุที่มาจากธรรมชาติ

2.3 ด้านความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) จากการวิจัย ผู้บริหาร และผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ต้องมีการเพิ่มป้าย หรือช่องทางประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เช่น Facebook page หรือข้อมูลทางเว็บไซต์ เกี่ยวกับวิธีการเดินทาง

เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าถึง ซึ่งการอำนวยความสะดวกสำหรับผู้ใช้รถส่วนตัวในการเดินทาง จะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ และไม่หงุดหงิดหัวเสียในกรณีหลงทาง

2.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในด้านนี้ ไม่ได้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจ เพราะถือเป็นปัจจัยพื้นฐาน แต่หากผู้ประกอบการเพิ่มความใส่ใจในรายละเอียด เช่น มีห้องน้ำที่สะอาด และมีเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวก เนื่องจากเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์กัน ที่จะสร้างความน่าสนใจให้กับนักท่องเที่ยว

2.5 ด้านที่พัก (Accommodation) จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในด้านนี้ ไม่ได้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงเกษตร ซึ่งนักท่องเที่ยวไม่ได้ให้ความสำคัญกับการพักผ่อน แต่หากผู้บริหาร และผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีความประสงค์ที่จะให้สถานที่ของตนเองมีที่พักแรม อาจทำในรูปแบบที่เรียบง่าย และกลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ

บรรณานุกรม

- กาญจนา กาแก้ว. (2558). พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่สวนเกษตรจังหวัดระยอง. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- จรรยาลักษณ์ อินตุ้ย. (2561). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจและความคาดหวังของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในจังหวัดพิษณุโลก. วิทยาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทัศนีย์ นาคเสนีย์ และเกศรา สุกเพชร. (2559). พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในเขตภาคกลางตอนล่างของไทย. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี, 5 (2), 4-14.
- เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2553). การท่องเที่ยวเชิงเกษตรสุราษฎร์ธานี การวิจัยฐานทรัพยากรเกษตรสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ธงชัย ศรีเบญจ โชติ และคณะ. (2561). การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของจังหวัดจันทบุรี. คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ชนคล สุวรรณนิกะ. (2556). แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ภูมิศึกษา วัดไร่จิง อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม. ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ไบเฟิร์น วงษ์บัวงาม และ मुखสุดา พูลสวัสดิ์. (2556). การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร
โครงการที่ได้รับรางวัลจากการประกวดผลงานตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงภาค
การเกษตร ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
ประติมากร วงษ์ดี. (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร
ของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษาศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ ตำบล
ภูเขาทอง อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
พรทิพย์ บุญเที่ยงธรรม. (2555). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว ความคาดหวัง
และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาเที่ยวตลาดน้ำในเขตลุ่มชั้น
จังหวัดกรุงเทพมหานคร. ศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว คณะ
ศิลปะศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พิมพา หิรัญกิตติ และคณะ. (2557). พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของนักท่องเที่ยวชาวไทย.
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- พุทธประภา ประชาโชติ. (2560). การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อการ
ท่องเที่ยวเชิงเกษตรอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : เขตพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
จังหวัดเลย. ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปและการออกแบบ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สถิติด้านการท่องเที่ยวจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. (2561). ค้นเมื่อ วันที่ 27 ธันวาคม 2563, จาก
<https://www.terrabkk.com/articles/197141/>
- สิมมา จันทร์ทอง และคณะ. (2563). การท่องเที่ยวเชิงเกษตรบนฐานทิวภูมิปัญญา ตำบลชมพู อำเภอ
เนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- อรุณศรี นามชุย และคณะ. (2553). โครงการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในเขตอำเภอภูเรือ จังหวัดเลย.
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- Sharron Dickman. (1996). *Tourism: An introductory Text.*